

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia — Sezione Terza (Włochy) w dniu 5 lipca 2010 r. — Edipower SpA przeciwko Autorità per l'Energia Elettrica e il Gas

(Sprawa C-332/10)

(2010/C 346/43)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia — Sezione Terza (regionalny sąd administracyjny dla Lombardii — wydział trzeci)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Edipower SpA

Strona pozwana: Autorità per l'Energia Elettrica e il Gas (urząd ds. energii elektrycznej i gazu)

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 23, 43, 49 i 56 traktatu oraz art. 11 ust. 2 i 6 i art. 24 dyrektywy 54/2003⁽¹⁾ sprzeciwiają się obowiązywaniu przepisów krajowych, o których nie powiadomiono Komisji Europejskiej i które wymagają od niektórych producentów energii elektrycznej, mających w pewnych okolicznościach zasadnicze znaczenie dla zaspokajania potrzeb w zakresie usług dysponowania energią, przedstawienia na rynku giełdowym energii elektrycznej ofert, zgodnie z programem określonym jednostronnie przez operatora sieci, i które uniemożliwiają swobodne ustalenie przez producentów wynagrodzenia za te oferty, uzależniając je od parametrów, które nie zostały określone wcześniej zgodnie z „przejrzystymi, niedyskryminacyjnymi procedurami opartymi na warunkach rynkowych”?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 96/92/WE (Dz.U. L 176, s. 37 — wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 12, t. 2, s. 211).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia — Sezione Terza (Włochy) w dniu 5 lipca 2010 r. — E.On Energy Trading SpA przeciwko Autorità per l'Energia Elettrica e il Gas

(Sprawa C-333/10)

(2010/C 346/44)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia — Sezione Terza (regionalny sąd administracyjny dla Lombardii — wydział trzeci)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: E.On Energy Trading SpA

Strona pozwana: Autorità per l'Energia Elettrica e il Gas (urząd ds. energii elektrycznej i gazu)

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 23, 43, 49 i 56 traktatu oraz art. 11 ust. 2 i 6 i art. 24 dyrektywy 54/2003⁽¹⁾ sprzeciwiają się obowiązywaniu przepisów krajowych, o których nie powiadomiono Komisji Europejskiej i które wymagają od niektórych producentów energii elektrycznej, mających w pewnych okolicznościach zasadnicze znaczenie dla zaspokajania potrzeb w zakresie usług dysponowania energią, przedstawienia na rynku giełdowym energii elektrycznej ofert, zgodnie z programem określonym jednostronnie przez operatora sieci, i które uniemożliwiają swobodne ustalenie przez producentów wynagrodzenia za te oferty, uzależniając je od parametrów, które nie zostały określone wcześniej zgodnie z „przejrzystymi, niedyskryminacyjnymi procedurami opartymi na warunkach rynkowych”?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 96/92/WE (Dz.U. L 176, s. 37 — wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 12, t. 2, s. 211).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Chancery Division) (Anglia i Walia) w dniu 11 sierpnia 2010 r. — SAS Institute Inc. przeciwko World Programming Ltd

(Sprawa C-406/10)

(2010/C 346/45)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice (Chancery Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SAS Institute Inc.

Strona pozwana: World Programming Ltd

Pytania prejudycjalne

A. *W przedmiocie wykładni dyrektywy Rady 91/250/EWG z dnia 14 maja 1991 r. w sprawie ochrony prawnej programów komputerowych⁽¹⁾ oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/24/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. (wersja skodyfikowana)⁽²⁾:*

1) Czy w razie gdy program komputerowy (zwany dalej „pierwszym programem”) jest chroniony prawem autorskim jako dzieło literackie, art. 1 ust. 2 należy interpretować w ten sposób, że nie stanowi naruszenia praw autorskich do pierwszego programu stworzenie przez konkurenta podmiotu praw autorskich — bez dostępu do kodu źródłowego pierwszego programu, ani bezpośrednio, ani za pomocą procedury takiej jak dekompilacja kodu obiektowego — innego programu (zwanego dalej „drugim programem”) kopiującego funkcje pierwszego programu?

- 2) Czy dla odpowiedzi na pytanie 1 mają znaczenie którekolwiek z następujących okoliczności:
- a) charakter lub zakres zbioru funkcji pierwszego programu;
 - b) charakter lub zakres nakładów umiejętności, oceny i pracy poświęconych przez twórcę pierwszego programu w opracowanie zbioru funkcji tego programu;
 - c) poziom dokładności, z jaką zbiór funkcji pierwszego programu został powielony w drugim programie;
 - d) jeśli kod źródłowy drugiego programu powiela pewne aspekty kodu źródłowego pierwszego programu w zakresie, który wykracza poza to, co było absolutnie niezbędne dla wytworzenia tego samego zbioru funkcji co w przypadku pierwszego programu?
- 3) Czy w razie gdy pierwszy program interpretuje i uruchamia programy aplikacji napisane przez użytkowników pierwszego programu w języku programowania opracowanym przez twórcę pierwszego programu, który zawiera słowa kluczowe opracowane lub dobrane przez twórcę pierwszego programu oraz składnię opracowaną przez twórcę pierwszego programu, art. 1 ust. 2 należy interpretować w ten sposób, że nie stanowi naruszenia praw autorskich do pierwszego programu napisanie drugiego programu tak, aby interpretował i uruchamiał takie programy aplikacji przy użyciu tych samych słów kluczowych i tej samej składni?
- 4) Czy w razie gdy pierwszy program odczytuje z plików danych i zapisuje w nich w określonym formacie opracowanym przez twórcę pierwszego programu, art. 1 ust. 2 należy interpretować w ten sposób, że nie stanowi naruszenia praw autorskich do pierwszego programu napisanie drugiego programu tak, aby odczytywał z plików danych i zapisywał w nich w tym samym formacie?
- 5) Czy dla odpowiedzi na pytania 1, 3 i 4 ma znaczenie, jeżeli twórca drugiego programu stworzył ten program poprzez:
- a) obserwowanie, badanie oraz testowanie funkcjonowania pierwszego programu; albo
 - b) czytanie podręcznika systemowego, opisującego funkcje pierwszego programu, stworzonego i opublikowanego przez twórcę pierwszego programu (zwanego dalej „podręcznikiem systemowym”); albo
 - c) zarówno a), jak i b)?
- 6) Czy w razie gdy osoba ma prawo do używania kopii pierwszego programu na podstawie licencji, art. 5 ust. 3 należy interpretować w ten sposób, że licencjobiorca jest uprawniony bez upoważnienia ze strony podmiotu praw autorskich do dokonywania czynności polegających na ładowaniu, uruchamianiu i przechowywaniu programu w celu obserwowania, testowania lub badania funkcjonowania pierwszego programu, aby ustalić koncepcje i zasady, na których opiera się którykolwiek z elementów programu, jeśli licencja zezwala licencjobiorcy na dokonywanie czynności polegających na ładowaniu, uruchamianiu i przechowywaniu pierwszego programu przy używaniu go dla określonego celu dozwolonego na podstawie licencji, ale czynności podejmowane w celu obserwowania, testowania lub badania pierwszego programu wykraczają poza zakres celu dozwolonego na podstawie licencji?
- 7) Czy art. 5 ust. 3 należy interpretować w ten sposób, że czynności polegające na obserwowaniu, testowaniu lub badaniu funkcjonowania pierwszego programu powinny być uważane za dokonywane w celu ustalenia koncepcji i zasad, na których opiera się którykolwiek z elementów pierwszego programu, gdy są wykonywane po to:
- a) aby ustalić sposób działania pierwszego programu, w szczególności szczegóły, które nie są opisane w podręczniku systemowym, w celu napisania programu w sposób, o którym mowa w pytaniu 1 powyżej;
 - b) aby ustalić, jak pierwszy program interpretuje i wykonuje instrukcje napisane w języku programowania, który jest interpretowany i wykonywany przez ten pierwszy program (zob. pytanie 3 powyżej);
 - c) aby ustalić formaty plików danych, które są zapisywane lub odczytywane przez pierwszy program (zob. pytanie 4 powyżej);
 - d) aby porównać wydajność drugiego programu z wydajnością pierwszego programu w celu znalezienia przyczyn różnic w wydajności programów i poprawienia wydajności drugiego programu;
 - e) aby przeprowadzić równoległe testy pierwszego i drugiego programu w celu porównania uzyskiwanych danych wyjściowych w toku opracowywania drugiego programu, w szczególności przez uruchamianie tych samym skryptów testowych przez zarówno pierwszy, jak i drugi program;
 - f) aby ustalić dane wyjściowe pliku dziennika wytwarzane przez pierwszy program w celu stworzenia pliku dziennika identycznego lub o podobnym wyglądzie;
 - g) aby powodować wyświetlanie przez pierwszy program danych (konkretnie danych zestawiających kody pocztowe z poszczególnymi stanami w Stanach Zjednoczonych) dla celów ustalenia, czy odpowiadają one oficjalnym bazom danych tychże danych, a jeśli nie odpowiadają, aby zaprogramować drugi program w taki sposób, żeby jego odpowiedź była taka sama jak pierwszego programu na te same dane wejściowe?
- B. W przedmiocie wykładni dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym ⁽³⁾:**
- 8) Czy w razie gdy podręcznik systemowy jest chroniony prawem autorskim jako dzieło literackie, art. 2 lit. a) należy interpretować w ten sposób, że stanowi naruszenie praw autorskich do tego podręcznika powielenie lub powielenie w znacznej części przez twórcę drugiego programu w tym programie któregośkolwiek z następujących elementów opisanych w tym podręczniku:
- a) wyboru działań statystycznych, które zostały wprowadzone w pierwszym programie;

- b) wzorów matematycznych użytych w podręczniku systemowym do opisania tych działań;
- c) poszczególnych poleceń lub kombinacji poleceń, poprzez które działania te mogą być wywoływane;
- d) opcji przewidzianych przez twórcę pierwszego programu dla różnych poleceń;
- e) słów kluczowych i składni rozpoznawanych przez pierwszy program;
- f) wartości domyślnych, które twórca pierwszego programu postanowił wprowadzić na wypadek nieokreślenia przez użytkownika poszczególnego polecenia lub opcji;
- g) ilości iteracji, które pierwszy program będzie wykonywał w określonych okolicznościach?
- 9) Czy art. 2 lit. a) należy interpretować w ten sposób, że stanowi naruszenie praw autorskich do podręcznika systemowego powielenie lub powielenie w znacznej części w podręczniku systemowym opisującym drugi program słów kluczowych i składni rozpoznawanych przez pierwszy program?

⁽¹⁾ Dz.U. L 122, s. 42.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/24/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie ochrony prawnej programów komputerowych (wersja skodyfikowana) (tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 111, s. 16).

⁽³⁾ Dz.U. L 167, s. 10.

Odwołanie od postanowienia Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 18 czerwca 2010 r. w sprawie T-51/10 Bell & Ross przeciwko OHIM, wniesione w dniu 26 sierpnia 2010 r. przez Bell & Ross

(Sprawa C-426/10 P)

(2010/C 346/46)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Bell & Ross BV (przedstawiciel: adwokat S. Guerlain)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Klockgrossisten i Norden AB

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- orzeczenie, że skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez wnoszącą odwołanie na decyzję Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(OHIM) w sprawie T-51/10 jest dopuszczalna, i w konsekwencji przekazanie sprawy Sądowi celem orzeczenia co do istoty tej skargi;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania odwoławczego i kosztami postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie sześć zarzutów.

W zarzucie pierwszym Bell & Ross podnosi naruszenie art. 111 regulaminu postępowania przed Sądem w zakresie, w jakim ten ostatni uznał, że skarga była oczywiście niedopuszczalna, bez uprzedniego wysłuchania rzecznika generalnego.

W zarzucie drugim wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd naruszył art. 43 § 1 regulaminu postępowania, ponieważ orzekł, że podpisane egzemplarze skargi, które wpłynęły do sekretariatu Sądu w dniu 1 lutego 2010 r., nie były egzemplarzami oryginalnymi oraz że dopiero egzemplarz, który wpłynął w dniu 5 lutego 2010 r., czyli po terminie do wniesienia skargi, można było uznać za oryginalny, nie wyjaśniając, w jaki sposób można odróżnić oryginał od kopii. Przytoczony artykuł nie precyzuje bowiem, jak powinien wyglądać podpis adwokata, który należy złożyć na oryginale pisma procesowego.

W zarzucie trzecim Bell & Ross zarzuca Sądowi, że odmówił jej możliwości uzupełnienia zarzuconego jej braku formalnego zgodnie z pkt 57 lit. b) Praktycznych instrukcji dla stron i art. 7 ust. 1 Instrukcji dla sekretarza Sądu. Zgodnie ze wskazanymi przepisami sekretarz wyznacza skarżącemu termin do uzupełnienia stwierdzonych braków formalnych.

W zarzucie czwartym Bell & Ross podnosi istnienie usprawiedliwionego błędu w zakresie, w jakim pomyłka w określeniu oryginalnego egzemplarza wynikała z wyjątkowych okoliczności niezależnych od wnoszącej odwołanie. W istocie wysoka liczba kopii wymagająca skorzystania z usług zewnętrznego wykonawcy, doskonała jakość wydruku, niepozwalająca na odróżnienie oryginału, oraz złożenie podpisu na każdym z egzemplarzy doręczonych w terminie do sekretariatu Sądu stanowią okoliczności pozwalające na przyjęcie w niniejszym wypadku istnienia usprawiedliwionego błędu.

W zarzucie piątym wnosząca odwołanie podnosi istnienie względów wyjątkowych, anormalnych i niezależnych od wykonawcy, które świadczą o wystąpieniu nieprzewidywalnych okoliczności lub przypadku siły wyższej.

Wreszcie w zarzucie szóstym i ostatnim Bell & Ross wskazuje na naruszenie przez Sąd zasad proporcjonalności i ochrony uzasadnionych oczekiwań, zważywszy na to, że po pierwsze, do sekretariatu Sądu wpłynęło siedem egzemplarzy opatrzonych podpisem oraz jedna kopia przesłana faksem, a po drugie, wskazane powyżej przepisy przewidują możliwość uzupełnienia błędów formalnych skargi.